

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 01 iulie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2016, declarate de avocatul Cristin Chiriac și de inculpatul

*Curmoiarțev Serghei XXXXXXX, născut la
xx xxxxxx xxxx, originar și locuitor al mun. XXXXXXX,
str-la XXXXXXXXXXX xx/x, ap. xx, cetățean al R. Moldova,
anterior condamnat prin:*

*1) sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău
din 19.09.2012, în baza art. 187 alin. (2) lit. d), f), 217¹
alin. (3) lit. c), f), 322 alin. (1), 84, 90 Cod penal, la 5
ani închisoare, cu suspendarea condiționată a
executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>29.12.2016 – 13.02.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>16.03.2017 – 26.04.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>16.06.2017 – 06.09.2017.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 01 iulie 2016, Curmoiarțev Serghei a fost condamnat în baza art. 217 alin. (2), 34 alin. (1), 82 Cod penal la 8 luni închisoare.

Conform art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei numite prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 19.09.2012, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 ani și 2 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând de la 01.07.2016, deducându-se durata aflării în arest la domiciliu de la 26.06.2012 până la 19.09.2012.

2. Instanța de fond a constatat că la 02 aprilie 2015, inculpatul Curmoiarțev S., aflându-se la stația din str. Ciuflea, mun. Chișinău, a găsit o cutie de chibrituri, în care se afla un pachetel din folie de staniol, care conținea un praf de culoare cafenie-deschisă – heroină. Înțelegând că este substanță narcotică – heroină, a păstrat-o asupra sa, pentru consum personal.

Ulterior, la aceeași dată și circumstanțe, având un comportament neadecvat, a fost reținut de colaboratorii de poliție și condus la IP Centru, mun. Chișinău, unde i s-a efectuat percheziția corporală, în rezultatul cărei, în buzunarul drept al scurtei în care era îmbrăcat, a fost depistat și ridicat un pachetel din folie de staniol, care conținea un praf de culoare cafenie-deschisă, care conform raportului de expertiză nr. 3144 din 10.04.2015, reprezintă heroină - substanță narcotică, inclusă în tabelul nr. 1 al substanțelor narcotice neutilizate în scopuri medicale, lista nr. 1 aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1088 din 05.10.2004.

Masa totală a heroinei constituie 0,068 gr., se referă la substanțe narcotice și este inclusă în lista substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23.01.2006, și care se atribuie la cantități mari.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că a găsit în stație, lângă scaune, o cutie cu chibrituri. În cutie nu se afla nici un pachetel. În câteva minute de el s-au apropiat colaboratorii de poliție, l-au întrebat dacă anterior a fost condamnat și dacă deține lucruri interzise, droguri, arme. A fost însoțit la inspectorat pentru verificări și i s-a cerut să prezinte lucrurile personale. Știind că nu are nimic interzis a arătat ce avea, iar unul din colaboratori a scos un pachetel din folie și l-a întrebat dacă este al lui. A răspuns că nu. Acesta a deschis pachetelul, în care era un praf de culoare cafenie, l-a întrebat dacă cunoaște ce se conține în el. A răspuns că este heroină. La solicitarea colaboratorilor a fost de acord să scrie o declarație că aceasta este heroină. I-a fost dictat cum să scrie și dacă va avea obiecții să le comunice.

Totodată, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, martorii Rudian A. și Ghenciu V., ofițeri de investigație în grupa operativă a traficului ilicit de droguri în cadrul IP Centru, au declarat similar că dețineau informații că în regiunea str. Ciuflea se distribuie droguri de tip heroină. Câteva zile s-au deplasat acolo pentru a verifica situația, iar la 02.04.2015 au observat că inculpatul a ridicat o cutie cu chibrituri de lângă scaunul pe care se afla și le-a părut că are un comportament suspect. S-au apropiat de acesta, s-au prezentat și i-au propus să meargă cu ei la comisariat. Aici, la solicitarea lor, inculpatul a scos din buzunarul drept al scurtei cutia cu chibrituri și a arătat conținutul ei. În cutie era un pachetel mic din hârtie de staniol, în care se afla un praf de culoare cafeniu deschis. Fiind întrebat, inculpatul a spus că cunoaște că substanța constituie droguri și că el se află la programa cu metadon. Pachetelul a fost sigilat în plic și trimis la expertiză.

Conform procesului-verbal de percheziție corporală din 02.04.2015, asupra inculpatului a fost depistată o cutie de chibrituri în care se afla un pachetel de culoare cafenie, în care se afla un praf de culoare cafenie, fiind împachetate și sigilate, adevărate prin semnătura participanților.

Potrivit raportului de expertiză nr. 3144 din 10.04.2015, substanța cu aspect de praf, de culoare cafenie-deschisă, prezentată la examinare într-un pachetel din folie de staniol, depistată și ridicată la data de 02.04.2015 în urma efectuării percheziției corporale a lui Curmoiarțev S., reprezintă heroină, care se atribuie la substanțele narcotice. Cantitatea substanței narcotice - heroină constituie 0,068 gr.

Astfel, probele administrate dovedesc că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii de păstrare ilegală a substanțelor narcotice în proporții mari, fără scop de înstrăinare, obiectului juridic special constituindu-l relațiile sociale cu privire la circulația legală de substanțe narcotice, apărute împotriva păstrării ilegale a acestei substanțe, săvârșită în proporții mari, fără scop de înstrăinare, obiectului juridic material fiind substanța narcotică - heroina, caracterizată prin proporții mari, latura obiectivă fiind manifestată prin acțiunea de păstrare ilegală, exprimată prin aflarea ilicită a substanței interzise în posesia inculpatului în buzunarul drept al scurtei, în care era îmbrăcat. Circumstanțele comiterii faptei demonstrează în acțiunile acestuia intenția directă, fiind constatată acțiunea de păstrare a substanței narcotice - heroină, în proporții mari și fără scop de înstrăinare, iar infracțiunea s-a consumat în momentul realizării păstrării substanței narcotice.

Declarațiile inculpatului prin care neagă comiterea faptei sunt irelevante, iar versiunea apărării privind achitarea inculpatului pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii este neîntemeiată, or probele administrate denotă cert comiterea faptei și anume, păstrarea substanțelor narcotice, în proporții mari și fără scop de înstrăinare, realizând latura obiectivă a infracțiunii, constituind o versiune îndreptată spre eschivarea de la răspunderea penală.

În baza probelor administrate, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, ca păstrarea substanțelor narcotice în proporții mari, fără scop de înstrăinare.

La fel, instanța a decis să excludă din învinuire calificativul „utilizarea substanțelor narcotice a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă”, ca fiind neprobat.

Or, păstrarea acestor substanțe nu echivalează cu utilizarea lor în sensul art. 217 alin. (3) lit. c) Cod penal, iar acest semn calificativ nu întrunește trăsăturile obligatorii, fiind formulat într-un mod abstract și declarativ în învinuirea adusă inculpatului.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune ușoară, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, că anterior a fost judecat prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 19.09.2012 în baza art. 187 alin. (2) lit. d), f), 217 alin. (3) lit. (c) și (f), 322 alin. (1), 84 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de trei ani, cu

suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal pe un termen de probă de 5 ani și, având antecedente penale nestinse, a săvârșit o infracțiune intenționată, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este imposibilă fără izolare de societate, urmând a-i fi aplicată **pedeapsă pentru recidivă de infracțiuni**, conform **art. 34 alin. (1), 82** Cod penal.

3. Avocatul Cristin Chiriac a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a invocat că potrivit informației de la inspectoratul de poliție, dispensarul narcologic și organizația non-guvernamentală „Viața Nouă”, inculpatul este o persoană cu calități pozitive și de o perioadă de timp nu consumă substanțe narcotice, aflându-se la tratament. Acesta a înaintat o cerere, în cazul în care va fi recunoscut vinovat, să-i fie aplicat tratament medical în cadrul organizației non-guvernamentale „Viața Nouă”, iar instanța a omis să se expună asupra motivului neaplicării tratamentului.

Totodată, în acțiunile inculpatului nu se regăsește păstrarea substanțelor narcotice ce ar reda continuarea procurării sau a preparării acestora, *înstrăinarea ilegală* de substanțe narcotice ce reprezintă orice acțiune în urma căreia posesor al substanțelor respective devine o altă persoană, precum și transportarea de substanțe narcotice, adică deplasarea acestora dintr-un loc în altul, inclusiv în limitele aceleiași localități.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2016, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Curmoiarțev Serghei, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 217 alin. (2) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă de 6 luni închisoare.

În baza art. 85 Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei numite prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 19.09.2012, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 ani și 1 lună închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 17.10.2016, deducându-se durata aflării în arest preventiv și arest la domiciliu de la 26.06.2012 până la 19.09.2012 și de la 01.07.2016 până la 17.10.2016.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond corect a constatat starea de fapt și de drept ca fiind în concordanță deplină cu materialele cauzei, dând o apreciere justă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punct de vedere al utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și obiectiv și întemeiat a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, ca păstrarea ilegală a substanțelor narcotice, săvârșită în proporții mari, fără scop de înstrăinare.

Vinovăția inculpatului se confirmă prin probele administrate, și anume: declarațiile martorilor Rudian A. și Ghenciu V., procesul-verbal de percheziție corporală din 02.04.2015 și raportul de expertiză nr. 3144 din 10.04.2015.

Or, prin acțiunile inculpatului s-au periclitate relațiile sociale cu privire la circulația legală de substanțe narcotice, apărute împotriva păstrării ilegale a acestor substanțe, săvârșită în proporții mari și fără scop de înstrăinare. Obiectul material al infracțiunii îl constituie substanța narcotică - heroina.

Afirmațiile apărării că în acțiunile inculpatului nu se regăsesc acțiunile de păstrare ale substanțelor narcotice sunt nefondate, fapta prejudiciabilă de păstrare a substanței narcotice fiind probată prin probele administrate.

Mai mult, în cadrul procesului-verbal de constatare din data de 02.04.2015, inculpatul a declarat că a văzut în cutia de chibrituri un pachetel de folie de staniol și a înțeles ce se poate afla acolo or, anterior a consumat heroină și acum urmează un tratament.

În același timp, în speță nu se regăsește nici una din acțiunile socialmente utile descrise la art. 217 alin. (5) Cod penal, substanța narcotică fiind depistată la inculpat în rezultatul percheziției.

În speță nu sunt întrunite condițiile de liberare de răspundere penală, care poate avea loc doar în cazurile: a) persoana a comis o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă; b) persoana a săvârșit infracțiunea pentru prima dată; c) persoana sau fapta săvârșită, datorită schimbării situației, nu mai prezintă pericol social.

Mai mult, inculpatul a comis infracțiunea în interiorul perioadei de probațiune.

Cerințele alternative invocate de apărare, cum ar fi achitarea inculpatului sau liberarea acestuia de răspundere penală, sunt inadmisibile, un act urmând să corespundă caracteristicilor de certitudine și claritate.

Totodată, instanța de fond, la aplicarea pedepsei incorect a reținut în privința inculpatului starea de recidivă, deoarece la stabilirea stării de recidivă nu se ține cont de antecedentele penale în cazul condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Astfel, la stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, că lipsesc circumstanțe excepționale, că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, că acesta nu are antecedente penale, însă anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, este angajat în câmpul muncii și urmează un curs de reabilitare și resocializare a persoanelor dependente de droguri, concluzionând că scopul pedepsei penale poate fi atins doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate.

Solicitarea apărării privind aplicarea unei pedepse cu amenda este neîntemeiată și inoportună or, inculpatul anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare și a comis infracțiunea în perioada de probațiune, iar aplicarea unei sancțiuni penale nu a avut efectul scontat, acesta continuându-și activitatea ilegală, dovedind că pedeapsa anterioară nu și-a atins scopul și, aflându-se la libertate, nu a conștientizat prejudiciabilitatea acțiunilor sale și importanța valorilor lezate.

Faptul că inculpatul la moment urmează un tratament împotriva narcomaniei și este încadrat în câmpul muncii urmează a fi apreciate de instanța de apel la stabilirea mărimii pedepsei.

Totodată, este inoportună aplicarea unei pedepse cu muncă neremunerată în folosul comunității or, potrivit Regulilor 31 și 35 din Recomandarea nr. R 16(92) a Comitetului de Miniștri al Coe, adoptată la 19.10.1992 de către statele membre referitoare la Regulile Europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, spre deosebire de pedepsele cu închisoare sau amendă, care pot fi aplicate coercitiv indiferent de voința infractorului, sancțiunile și măsurile comunitare necesită cooperarea acestuia pentru a-și atinge scopurile, de aceea munca neremunerată în folosul comunității poate fi aplicată doar persoanelor care acceptă să execute o asemenea pedeapsă.

Însă, inculpatul nu și-a manifestat opțiunea în vederea aplicării în privința sa a unei sancțiuni sub forma muncii neremunerate în folosul comunității.

Totodată, este oportună aplicarea unei pedepse cu închisoarea inculpatului, prin ce s-ar atinge scopul de reeducare al acestuia, dar și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Mai mult, inculpatul a comis o infracțiune ce atentează la circulația ilegală a substanțelor narcotice, iar criminalitatea creată de droguri, prin consecințele sale de ordin social, economic, medical, cultural și politic, cauzează prejudicii considerabile nu numai intereselor de stat, dar și celor ale societății, ale multor persoane particulare, traficul ilicit de droguri fiind o activitate criminală foarte lucrativă, cu caracter supranațional, este o problemă majoră a societății, ceea ce presupune în mod justificat apărarea sănătății persoanelor și salvarea valorilor socio-morale.

Prin urmare aplicarea unei pedepse alternative închisorii, sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității, nu-și va atinge scopul pedepsei penale.

Componenta de infracțiune prevăzută de art. 217 alin. (2) Cod penal prescrie o pedeapsă sub formă de închisoare de până la 1 an, iar la individualizarea și stabilirea termenului pedepsei, instanța de apel va ține cont că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, că nu și-a recunoscut vina, anterior a fost condamnat, inclusiv pentru infracțiuni similare, la moment urmează un tratament de reabilitare împotriva narcomaniei, în cadrul căreia este caracterizat pozitiv.

Afirmațiile apărării că instanța de fond nu s-a expus asupra faptului neaplicării tratamentului medical în cadrul AO „Viața Nouă” sunt neîntemeiate or, potrivit art. 103 alin. (1) Cod penal, în caz de săvârșire a infracțiunii de către un alcoolic sau un narcoman, dacă există avizul medical corespunzător, instanța de judecată, din oficiu ori la cererea colectivului de muncă sau a organului de ocrotire a sănătății, concomitent cu pedeapsa pentru infracțiunea săvârșită, **poate** să aplice acestei persoane tratamentul medical forțat.

Or, la materialele cauzei nu există vreun aviz medical în care s-ar indica că inculpatul ar necesita tratament împotriva narcomaniei.

5. Avocatul Cristin Chiriac a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului sau încetare a procesului penal.

Recurentul a invocat că inculpatul a înaintat o cerere prin care solicită, în cazul în care va fi recunoscut vinovat, să-i fie aplicat tratament medical în cadrul organizației non-guvernamentale „Viața Nouă”, iar instanța a omis să se expună asupra motivului neaplicării tratamentului.

Astfel, în prezența unei caracteristici pozitive, este dubios faptul că instanțele de fond și de apel au constatat că inculpatul a comis infracțiunea respectivă or, potrivit celor invocate și materialelor cauzei, acțiunile lui nu se încadrează în comiterea infracțiunii respective, de ce nu s-a aplicat dispozițiile art. 85 alin. (1) Cod penal care prevede că, dacă după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă parțial la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

În acțiunile inculpatului nu se regăsește păstrarea substanțelor narcotice, ce ar reda continuarea firească a procurării sau a preparării acestora și nici înstrăinarea ilegală de substanțe narcotice, ce reprezintă orice acțiune în urma căreia posesor al substanțelor respective devine o altă persoană, precum și transportarea de substanțe narcotice, adică deplasarea acestora dintr-un loc în altul, inclusiv în limitele aceleiași localități.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 CPP.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie achitat, din motiv că *fapta nu a fost săvârșită de el, că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.*

Recurentul a indicat că instanța de apel nu a admis cererea de audiere suplimentară a martorilor acuzării Rudian A. și Ghenciu V., declarațiile lor constituind o mărturie acuzatorie pe care instanțele de fond și de apel și-au întemeiat sentința de condamnare or, avea întrebări suplimentare către martori, iar depozițiile lor în unele aspecte erau contradictorii.

Instanța de apel a ignorat foarte multe aspecte importante, fiind dată o apreciere părtinitoare și nejustificată probelor. Or, vinovăția sa în comiterea infracțiunii nu a fost probată, iar instanța în mod ilicit a dat o apreciere absolut greșită atât declarațiilor sale cât și declarațiilor martorilor.

Instanța de judecată, în lipsa oricăror probe, a constatat că el cunoștea că în cutia de chibrituri se află o substanță narcotică și a păstrat-o pentru consum personal, nefiind stabilit în baza căror probe instanța a ajuns la asemenea concluzii.

Totodată, nu există probe care ar demonstra că la 02.04.2015 el păstra asupra sa substanțe narcotice, din declarațiile lui și ale martorilor fiind evident că cutia de chibrituri în care se presupune că se afla substanță narcotică nu-i aparținea lui, nu o avea asupra sa și a ridicat-o de jos.

Or, însăși martorii acuzării au recunoscut că cutia de chibrituri nu a fost găsită asupra sa dar a fost ridicată de el de jos.

Astfel, nu au fost întrunite elementele componentei de infracțiune prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, lipsind latura obiectivă, substanța narcotică nefiind păstrată de el, dar găsită într-un spațiu public, la o stație în oraș.

Nu a fost dată o evaluare a faptului că a fost văzut de colaboratorii de poliție ca fiind o persoană suspectă, nefiind clare acțiunile prin care se denotă comportamentul suspect.

Instanța nu a dat nicio apreciere legalității efectuării acțiunii procesuale de percheziție corporală or, fiind stabilită identitatea sa nu mai era necesară efectuarea percheziției corporale.

Percheziția corporală efectuată la 02.04.2015 este ilegală și contravine exigențelor prevederilor codului de procedură penală or, el nu a fost adus la sediul IP Centru fiind bănuit de comiterea unei infracțiuni dar pentru a i se stabili identitatea, percheziția a fost efectuată deși nu a fost reținut, nu i-au fost aplicate măsuri preventive, colaboratorii de poliție nu puteau presupune că păstrează obiecte ce ar fi avut careva importanță pentru o cauză penală, deoarece nu exista la acel moment nici o cauză penală.

Totodată, cutia de chibrituri în care se afla substanța narcotică nu a fost procurată/păstrată de el, dar găsită, prin urmare, nu-i aparține și nu poate fi declarat vinovat în faptul că a păstrat ceva interzis deoarece nu cunoștea ce se află în cutia cu chibrituri și nici nu avea intenția de a consuma substanțe narcotice.

Este angajat în câmpul muncii, lunar se prezintă la biroul de probațiune și are un comportament exemplar, este inclus în programul cu substituție cu metadonă și nu mai consumă droguri de mulți ani, la moment urmând un curs de reabilitare.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 pct. 5), 6) și 8) Cod de procedură penală - cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea

conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că în recursul declarat de avocatul Cristin Chiriac, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, recursul inculpatului este fondat în drept și temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete invocate în apelul declarat nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile declarate nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurenți.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele din recursul inculpatului, că: *„Instanța de judecată, în lipsa oricăror probe, a constatat că el cunoștea că în cutia de chibrituri se află o substanță narcotică și a păstrat-o pentru consum personal, nefiind stabilit în baza căror probe instanța a ajuns la asemenea concluzii.*

Totodată, nu există probe care ar demonstra că la 02.04.2015 el păstra asupra sa substanțe narcotice, din declarațiile lui și ale martorilor fiind evident că cutia de chibrituri în care se presupune că se afla substanță narcotică nu-i aparținea lui, nu o avea asupra sa și a ridicat-o de jos.

Or, însăși martorii acuzării au recunoscut că cutia de chibrituri nu a fost găsită asupra sa dar a fost ridicată de el de jos.

Astfel, nu au fost întrunite elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, lipsind latura obiectivă, substanța narcotică nefiind păstrată de el, dar găsită într-un spațiu public, la o stație în oraș.

Nu a fost dată o apreciere faptului că a fost văzut de colaboratorii de poliție ca fiind o persoană suspectă, nefiind clare acțiunile prin care se denotă un comportament suspect.

Instanța nu a dat nicio apreciere legalității efectuării acțiunii procesuale de percheziție corporală or, fiind stabilită identitatea sa nu mai era necesară efectuarea percheziției corporale.

Percheziția corporală efectuată la data de 02.04.2015 este ilegală și contravine exigențelor prevederilor codului de procedură penală or, el nu a fost adus la sediul IP Centru fiind bănuit de comiterea unei infracțiuni dar pentru a i se stabili identitatea; percheziția a fost efectuată deși nu a fost reținut; nu i-au fost aplicate măsuri preventive; colaboratorii de poliție nu puteau presupune că păstrează obiecte ce ar fi avut careva importanță pentru o cauză penală, deoarece nu exista la acel moment nici o cauză penală.

Totodată, cutia de chibrituri în care se afla substanța narcotică nu a fost procurată/păstrată de el, dar găsită, prin urmare nu-i aparține și nu poate fi declarat vinovat în faptul că a păstrat ceva interzis deoarece nu cunoștea ce se află în cutia cu chibrituri și nici nu avea intenția de a consuma substanțe narcotice.

Mai mult, a fost stabilit că e angajat în câmpul muncii, lunar se prezintă la biroul de probațiune și are un comportament exemplar, este inclus în programul cu substituție cu metadonă și nu mai consumă droguri de mulți ani, la moment urmând un curs de reabilitare.”, nu au fost invocate și în apel, deci nu au niciun suport juridic, fiind neîntemeiate, astfel (pct. 3. - 5.1. din decizie).

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (pct. 5., 5.1. din decizie), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile martorilor Rudian A. și Ghenciu V.,

procesul-verbal de percheziție corporală din 02.04.2015 și raportul de expertiză nr. 3144 din 10.04.2015, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, indicând motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării (*pct. 3. – 5.1. din decizie*), probele administrate pe caz demonstrând concludent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 217 alin. (2) Cod penal (*pct. 4. din decizie*).

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel, just și argumentat a luat în considerare prevederile art. 7, 61, 75, 90 alin. (10), 85 alin. (1) și (3) Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 Cod penal. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată, aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale și corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c.*

Finlandei). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. și 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul și inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 3. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Totodată, temeiul invocat în recursul ordinar al inculpatului, fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, că cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, adică că: “*instanța de apel nu a admis cererea de audiere suplimentară a martorilor acuzării Rudian A. și Ghenciu V.*”, este absolut neîntemeiat or, martorul nu are calitatea de parte în dosar (*pct. 5.1. din decizie*).

În același timp, potrivit art. 336 alin. (6) și (7) Cod de procedură penală, în termen de 3 zile lucrătoare de la data anunțării semnării procesului-verbal, participanții la proces au dreptul să formuleze obiecții asupra lui, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet. Obiecțiile la procesul-verbal se examinează de către președintele ședinței de judecată care, pentru anumite concretizări, poate chema persoana care le-a formulat. Rezultatul examinării obiecțiilor, în caz de acceptare a lor, se formulează printr-o rezoluție pe textul obiecțiilor, iar în caz de respingere – prin încheiere motivată. Obiecțiile și încheierea asupra lor se anexează la procesul-verbal.

În conformitate cu prescripțiile art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, în cazul în care declarațiile persoanelor care au fost audiate în prima instanță se contestă de către părți, la solicitarea acestora, persoanele care le-au depus pot fi audiate în instanța de apel conform regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță.

Potrivit procesului-verbal al ședinței, în instanța de apel inculpatul nu a solicitat în genere audierea martorilor Rudian A. și Ghenciu V. (*f.d. 193-196, vol. II*) și nu a solicitat aplicarea tratamentului medical, după cum invocă avocatul în recursul declarat.

Asupra acestor procese-verbale nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile înserate în actele procedurale vizate sunt prezumate a fi veridice.

Prin urmare, argumentele inculpatului că: „*instanța de apel nu a admis cererea de audiere suplimentară a martorilor acuzării Rudian A. și Ghenciu V.*” și ale avocatului că inculpatul „*a înaintat o cerere, în cazul în care va fi recunoscut vinovat, să-i fie aplicat tratament medical în cadrul organizației non-guvernamentale „Viața Nouă”*”, sunt absolut neîntemeiate (*pct. 5. și 5.1. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Cristin Chiriac și de inculpatul Curmoiarțev Serghei Xxxxxxx, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2016, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 octombrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco